

Ervín
Hodulík

Pohřební služba

MAFIÁNSKY
KRIMI
TRILER

MARENČIN PT

pohřebná služba

Ervín Hodulík

**pohřebná
služba**

Copyright © Ervín Hodulík, 2024
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2024
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media, 2024
Design and Layout © Marta Blehová, 2024
1030. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1207-2 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1208-9 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1209-6 (ePub)

kapitola 01

„Ja...“ naprázdno som prehltol, „chcel by som sa opýtať na povýšenie.“

„Nerozumel som,“ precedil cez zuby tímlíder. „Musííííš hovoriť hlasnejšie.“

Napravil som si okuliare, zdvihol hlavu a zvýšil hlas. „Chcem sa opýtať, či by bolo možné ma povýšiť.“

Oproti sediaci tridsiatnik si pretrel vysoké čelo a povedal, že v danej chvíli to nie je možné. Každý rok vraj môže povýšiť len jedného člena tímu, čo už urobil v máji. Ďalšie povýšenie neprichádzalo do úvahy. V poslednom kvartáli sa mal s manažmentom prediskutovať rozpočet na ďalší rok.

„Posnažím sa pretlačiť tvoje povýšenie. Keby to záležalo odo mňa, tak by si ho hneď mal.“ Vedel som, že mi povedal vetu, ktorú mu odporučili použiť na manažérskom tréningu. Ani sa nesnažil, aby vyznela vierohodne. Pre manažment som bol len značka SOLF4R, ktorá mohla byť nahradená zas niekým iným. Prenášanie dát z jedného systému do druhého si totiž nevyžadovalo žiadne špecifické schopnosti.

„Rozumiem,“ povedal som.

„To som rád,“ usmial sa. „Ešte niečo?“

Pokrútil som hlavou.

„Fajn. Tak mi, prosím ťa, zavolaj Petru.“

„Dobre.“

Postavil som sa k odchodu. Pri vychádzaní z preskleného think-tanku mi ešte tímlíder dal niekoľko rád do korporátneho života. „Musíš sa zapájať do projektov. Prihlás sa na nejakú firemnú akciu. Inak to tvoje povýšenie u manažmentu nepretlačím. Musia vidieť, že sa snažíš, že robíš viac než sa od teba očakáva. Musíš byť visible!“

Prikývol som.

„Super.“

Vrátil som sa späť do sekcie a informoval kolegyňu, že môže odísť na pravidelné one to one. Bol som zo seba sklamaný, pretože som znova ne-

dokázal presadiť svoju požiadavku. Vo firme som už pracoval šesť rokov a stále som bol Finančný analytik I., zatiaľ čo iní kolegovia po kariérnych rebríčkoch stúpali k vytúženému bandu E. Zdalo sa mi to nespravodlivé. Svoju pracovnú agendu som plnil dôsledne. Plnil som stanovené detaily, riadil sa guidelineami, dodržiaval procesy a mal nízku chybovosť. Nevidel som dôvod, prečo by som nemal byť za svedomitú prácu odmenený. Tímlíder mi to už sľuboval tri roky. Každý rok však uprednostnil niekoho, kto do firmy nastúpil po mne. Asi sa musím riadiť tým, čo mi povedal, pomyslel som si, potom sa už nebude môcť vyhovoriť.

Prihlásil som sa do systému a vošiel do osobného inboxu. Vedel som, že pred dvoma dňami prišiel email z Community teamu. Otvoril som ho. Bolo v ňom pozvanie na festival *Old/ Young gang*, ktorý sponzorsky zastrešoval i môj zamestnávateľ. V pozvánke sa písalo, že účelom festivalu je prepojiť staršiu generáciu s mladou, nájsť spoločný dialóg. Festival sa konal ďalšiu sobotu. Odpísal som, že sa ho chcem zúčastniť a pomôcť s organizáciou. Do desiatich minút mi prišla súhlasná odpoveď od Ľudmily, v ktorej navrhla rýchle stretnutie v kuchynke na piatom poschodí. Pozrel som si jej fotku na firemnom portáli. Zaujala ma jej výrazná brada. Odpísal som, že sa teším na stretnutie.

O štyri dni neskôr som v sobotu ráno sedel v električke smerujúcej na Šafárikovo námestie. Mesto bolo bez života.

Po vystúpení z električky som prešiel okolo Právnickej fakulty na Tobruckú ulicu. Pri kráčaní som periférne zaregistroval na druhej strane ulice muža, ktorý sa ako démon vynáral spod úrovne chodníka. Vzdychal a bol obklopený dymom. Nad strapatou hlavou, nakláňajúcou sa zo strany na stranu, bola zavesená tabuľa s nápisom *Hostinec Ponorka*. To bude nejaká tá štvrtá cenová skupina, pomyslel som si. Týmto spojením sa v socialistickom Československu označovali všetky podniky nevalnej povesti a ich dnešným ekvivalentom boli pajzle. Krčma sa nachádzala v suteréne ošarpanej budovy z 19. storočia. Podľa všetkého bola otvorená už od skorého rána. Pri prechádzaní som otočil krk, aby som si lepšie prezrel vzdychajúcu postavu. Bol to starší muž v rifľovej bunde, ktorý bojoval so schodmi. Rukou sa opieral o múrik, zatiaľ čo mu v ústach tlela cigareta. Vyčnievajúca hlava si všimla môj pohľad, ktorý jej zrejme pripadal moralizujúci a patrične na neho zareagovala.

„Čo jeee? To už sa nemóóóže človek ani najebať hned' ráááno?!“ pýtal sa a hned' si aj odpovedal. „Móže, čo by sa nemohol, kurva. Všetko sa móže, keď má človek peňáze, všetko!“

Na jeho životnú múdrosť som nereagoval a kráčal ďalej do kaviarne Berlínka. Ranné mesto bolo takmer bez ľudí. Na Medenej ulici som stre-

tol len jedného psíčkara, ktorý venčil svojho miláčika v malom parčíku. Venčiteľ s unavenými očami čakal, kedy jeho maznáčik vykoná potrebu, aby ju mohol schovať do plastového vrecúška, vyhodit' do príslušného zeleného kontajnera a vrátiť sa do postele. Nervózne pozrel na hodiny akoby sa snažil hneďmu jazvečíkovi naznačiť, že mu to trvá nejakú chvíľu. Prešiel som križovatku a obišiel dve starenky, čo stáli v strede chodníka pri neďalekých potravinách. Šepotom sa o niečom dohadovali. Keď som prechádzal okolo nich, tak stíchli. Po prejení niekoľkých krokov sa mi za chrbtom ozval znova šepot. Prišlo mi to zvláštne. No možno boli navyknuté komunikovať na verejnosti týmto spôsobom. Spomenul som si, ako nám raz na gymnáziu učiteľ rozprával, že počas normalizácie sa niečo iné hovorilo na ulici a niečo iné doma. Asi im tento zvyk z minulosti zostal dodnes.

Z Medenej ulice som vkročil na Námestie Ľudovíta Štúra. Dal som prednosť prázdnej električke a cez koľaje zamieril k dvom vedľa seba stojacim palácom. Ako bývalý mestský sprievodca pre nemeckých turistov som vedel, že v polovici 19. storočia ich vybudovali uhorské aristokratické rodiny Esterházióvcov a Dežofihóvcov ako svoje výstavné stánky, ktoré členom rodiny slúžili k zabezpečeniu šľachtického komfortu pri návštevách provinčného Prešporka. Obe budovy boli postavené v módnom neorenesančnom štýle. Zatiaľ čo sa však Dežofihóvcovi zmožili len na dve poschodia, omnoho majetnejší Esterházióvcovi pridali o poschodie viac a po stranách postavili aj dve rovnocenné krídla, čím ich palác získal pôdorys písmena U. Niekdajšia výkladná skriňa šľachtického životného štýlu dnes tvorila časť Slovenskej národnej galérie. Svätostánok umenia som navštívil len raz v živote. Bolo to na podnet mojej bývalej priateľky Andrey Benovičovej. Hostujúcej profesorky ekonomickej filozofie, s ktorou som mal vzťah počas môjho štúdia na Ekonomickej fakulte.

V prízemnej časti galérie sa nachádzala kaviareň Berlínka, kde sa mal konať kvíz. Po otvorení drevených vstupných dverí na mňa dýchla atmosféra predvojnového kaviarenskeho života. Presne tak, ako som ho poznal z čiernobielych fotografií jednej publikácie, ktorú raz mala Andrea položenú na stolíku. Vzdušný priestor s oválnymi oknami bol mramorovým stĺporadím rozdelený na dve časti. V pravej časti bol umiestnený čierny bar s knižnicou. V tej kaviarenskej bolo na stene spustené biele plátno. Pred ním sa nad laptopom položeným na stole nakláňala Ľudmila s neznámym mužom. Pristúpil som k nim a pozdravil.

„Ahoj,“ odzdravila koordinátorka dobročinných aktivít bez toho, aby zdvihla zrak od monitora. „Dúfam, že to načíta. Bolo by to veľké fopá, ak by sa nám to nepodarilo otvoriť,“

povedala mladému mužovi s hustým strniskom. Bol oblečený do bielej ľanovej košeľe s rozopnutými vrchnými gombíkmi. Rukávy košeľe mal vyhrnuté nad lakte a okolo zápästia sa mu obrúcal strieborný náramok s vyrytými iniciálami. Vyzeral byť sympatický.

„Podarí, neboj,“ povzbudil ju tenkým hláskom a niekoľkokrát ťukol do klávesu na laptope. „Tak nech sa ti páči. Je to otvorené. A vraj sa nám to nepodarí.“

Pyšne sa vystrel a s úsmevom si prekrižil ruky na vyšportovanom hrudníku, pričom zvláštne vysunul panvu na pravú stranu. Zaregistroval môj pohľad. So záujmom si ma prezrel a priateľsky mi podal ruku.

„Ja som Igor. Pracujem pre Transparency International Slovensko.“

„Jeej, prepáčte,“ vystrela sa moja kolegyňa. „Zabudla som vás predstaviť. Som rada, že si prišiel.“

„Ja tiež.“

Pozrela sa na hodinky na zápästí. „Ešte máme hodinu. Pozval si ľudí z vášho oddelenia?“

„Áno,“ sklonil som hlavu a nemotorne začal vyberať mobil z vrečka, aby mi na tvári nevidela, že klamem. Pri našom stretnutí sme sa totiž dohodli, že na kvíz zavolám aj kolegov z tímu, pretože sa naň nikto z firmy neprihlásil. Mal som rozoslať hromadný email, kde som na nich mal apelovať, aby obetovali sobotňajšie dopoludnie a prišli si zasúťažiť s dôchodcami. Žiadny hromadný email som však nerozoslal. Prišlo mi trápne pozývať ich. Veď ja sám by som tu nebol, ak by som nemusel byť *visible*. Keď som z vrečka konečne vydoloval komunikačné zariadenie, tak som predstieral, že kontrolujem, či mi niekto nevolal, alebo neodpísal na email. „Zatiaľ sa nikto neozval,“ povedal som s poľutovaním v hlase a napravil si okuliare.

„To bude prúser, ak sa tu nikto neukáže,“ vzdychla organizátorka. „Bude to vyzeráť, že o nich nikto nemá záujem.“

„Hmm, to nebude dobré,“ predstieral som súcit.

„Snáď niekto príde.“

„Snáď áno.“

Ľudmila sa pozrela na vedľa stojaceho Igora a ten sa preľaknuto vystrel.

„Dáte si niečo na pitie?“ opýtal sa. „Ja si idem niečo zobrať.“ Ani nepočkal na našu odpoveď a vyrazil smerom k baru. Vyzeralo to tak, že má naponáhlo. Na okamih som si myslel, že musí ísť nutne vykonať potrebu, no vtom na neho zakričala Ľudmila, aby zistila, či zohnal niekoho z ich organizácie. Hneď som pochopil. Igor sa vrazil spoločne so mnou na

lodi s menom „klamstvo“. Vyšportovaná postava sa otočila a so psím pohľadom rozpažila ruky.

„Vieš, ja som sa snažil, ale nikto nemôže. Prídu až poobede. Prepáč mi to, Ľudka.“

„Skús im ešte zavolať.“

„Jasné, zoberiem si len telefón a pôjdem im zatelefonovať von, dobre?“

„Ďakujem.“

„Za máličko, zlatičko.“ Igor sa stočil na päte. V tesných zelených nohavičiach podišiel ku kreslu, na ktorom bola položená taška. Vybral z neho mobil, s úsmevom ho ukázal koordinátorke a vyšiel z kaviarne. Ľudmila sa pozrela na mňa. „Mohol by si mi, prosím ťa, pomôcť popremiestňovať stoly? Musíme vytvoriť priestor pred plátnom. Zostanú tu iba stoličky.“

„Môžem,“ súhlasil som bez veľkého nadšenia, pretože moja krehká fyzická schránka sa nedobre znášala s fyzickou námahou. Od základnej školy mi matka na telesnú výchovu písala ospravedlnenky s fiktívnymi dôvodmi, len aby som nemusel cvičiť. Na strednej škole mi už vybavila diagnózu u známej doktorky, ktorá ma navždy oslobodila od prepotečných šatní a nepríjemného vyzliekania sa pred spolužiakmi.

Po vypratání stolov a naaranžovaní stoličiek som si u ospalej čašníčky objednal cappuccino. Namáhavé premiestňovanie nábytku ma zmohlo. Potreboval som sa nakopnúť kofeínom. Mladé dievča vyzeralo, akoby práve prišlo z piatkového flámu. S prispatým výrazom mi podala šálku s hutnou penou. Po dopití som len tak postával pred barom, zatiaľ čo Ľudmila doladovala posledné detaily v druhej časti kaviarne. Okolo desiatej do interiéru začali vchádzať prví účastníci *Old/Young gang* festivalu. Niektorí mali vitálny krok, iným k ťarbavému pohybu dopomáhala palička. Spolu s Ľudmilou som ich začal vítať a rozdeľovať do skupín. Keď bolo dvadsaťštyri dôchodcov usadených na stoličkách okolo plátna, začala sa hlava organizátorky čoraz častejšie otáčať k vchodovým dverám. Vstúpil do nich len Igor, ktorý so smutnou grimasou zdvihol dlane, aby sa ospravedlnil. Vedel som, že v skutočnosti nikam nevolal a vonku len postával. Urobil by som presne to isté. Ľudmila sa s úsmevom vzdialila od skupiny súťažechtivých seniorov. Pristúpila ku mne. Šepotom ma poprosila, aby som išiel pred kaviareň a prehovoril nejakých mladých ľudí, nech prídu na kvíz.

„Ja?!“ zhrzil som sa z predstavy, že mám oslovovať neznámych ľudí na ulici.

„A kto iný? Ja s Igorom ich musíme zabávať, aby si nič nevšimli,“ pre-

cedila cez zuby koordinátorka. „Zaplatím im dvadsať eur za účasť. Potrebujem aspoň piatich k tým predným stolom. Tie budú na fotografiách. Za tie zadné si sadneme my dvaja a ešte poprosím aj čašníčku.“

„Ale ja nie som...“

„Rob, čo ti kážem!“ zasyčala na mňa. Zarazili ma jej zväčšujúce sa nozdrý, ktoré sa nafukovali ako žabí lalok. „Prines mi piatich ľudí!“

Vystrašene som prikývol a snažil sa čo najrýchlejšie opustiť priestor. Vyšiel som do slnečného dopoludnia. Námestie Ľudovíta Štúra bolo prázdne. Postávalo na ňom len monumentálne súsošie obroditeľov slovenského národa, ku ktorému dopadal tieň protilahlej budovy. Vybral som sa teda na frekventované Hviezdoslavovo námestie, ale aj to akoby sa len prebúdzalo. Postavil som sa vedľa Ganymedovej fontány pred historickou budovou SND a vyčkával na vhodných kandidátov. Avšak jediní ľudia, čo ma obchádzali, boli tí, čo mali vrásky na čele. Tých som nepotreboval. Premýšľal som, že by som zamieril na Hodžovo námestie, kde by som mal možno väčšie šťastie na mladých, ale nemal som príliš veľa času. Súťaživí starčekovia čakali. Musel som stavať na istotu, na miesto, kde sa budú nachádzať mladí kandidáti na kvíz. Obchodná ulica bola ďaleko, rovnako aj vlaková stanica. Pri nej sa vždy nachádzali nejakí tí neskôr narodení ľudia, ktorým sa po piatkovej noci nechcelo spať. Premýšľal som nad inými miestami a zrazu som si spomenul na skupinku extrovertných mladých ľudí postávajúcich na neďalekom Kamennom námestí. Vídaval som ich tam pri svojich sobotňajších nákupoch v Tesco. Združovali sa okolo lavičiek s dvojstrunovou gitarou, popíjali z umelých fliaš a nahlas sa zabávali od skorých ranných hodín. Čo ale na také existencie povie Ľudmila? S farebnými kohútmi a koženými bundami s cvočkami totiž nevyzerali najkultivovanejšie. Ale mal som inú možnosť?

Ber, čo je, povedal som si a rýchlym krokom som preletel po Gorkého ulici, prešiel okolo Baťovej predajne, obišiel osamote stojaci obytný dom, za ktorým sa skrývalo vyasfaltované námestie s jedným jediným stromom. Pod ním som uvidel mojich budúcich adeptov na vedomostnú súťaž. Potešil som sa a zároveň znervóznel, pretože som si uvedomil, že ich musím osloviť. Z toho som nemal dobrý pocit. Pristúpil som bližšie k lavičke.

Okolo skupiny sa váľali poloprázdne umelohmotné fľaše, hlavy s podivnými účesmi obkolesoval cigaretový dym a podľa všetkého ich tiež opantávala slasť nálada, ktorá ešte nestihla prerásť do hlučného vykrikovania. Stál som kúsok opodiaľ a váhal s oslovením. Ako im navrhnúť, aby sa presunuli za finančnú odmenu do kaviarne? Vtom si ma však jeden z nich všimol. Vyskočil a rozbehol sa ku mne. Celý som stuhol.

„Zdravím brácho,“ povedal pankáč s lesklými očami. „Nechcel by si nám príspeť na víno? Viš, ja nesom ako tí, čo ti budú hovoriť ako zmeškali vlak, alebo, že nemajú na noclaháreň, ne. Ja ti to poviem, jako to je. Chceme sa najebať, keď je vonku tak pekne.“

V duchu som si vydýchol, že na mňa nezaútočil a chce len peniaze.

„Stačí päť eur,“ dodal a ukázal zažltnuté zuby.

„Ja...“ nadýchol som sa a vydýchol, aby som prekonal ostýchavý pocit, ktorý som mal vždy, keď som musel interagovať s cudzím človekom. „Ja by som potreboval, aby ste sa presunuli do jednej kaviarne pri hoteli Carlton. Asi na hodinu. Každý dostane dvadsať eur.“

Pankáč si ma s nedôverou premeral.

„Počkaj, počkaj...“ odstúpil o jeden krok dozadu. „To bude zase niečo s tými dôchodcami z tých výletných lodí?“

Nechápal som, čo myslí. Dal som si dole okuliare, aby som vyzeral dôveryhodnejšie. „Ide o vedomostný kvíz so staršími ľuďmi. Je to dobročinnosť.“

„Čo?“

„V rámci jedného festivalu,“ priateľsky som sa usmial. „Potrebujeme mladých ľudí, aby sa zblížili so seniormi.“

„Dobre, tak počkaj, vole,“ povedal mladík s červeným čírom a odbehol ku svojim kumpánom, ktorí po nás začali zvedavo pokukovať. Chvíľu sa o niečom v sedemčlennej skupinke dohadovali. Najstarší z nich krútil hlavou, mladší štyria mu gestami dohovárali, ale on sa nechcel nechať presvedčiť. Pankáč nakoniec pribehol späť. Na tvári sa mu rozlievala radosť.

„Tak išli by sme do toho štyria. Gusto s Jožom nechcú a s Milanom sa od včera ne bavíme. Ale počuj. Minule sme za to dostali každý sto eur.“

Zostal som zarazený. „Už ste to predtým robili?“

„Hej,“ prikývol mladík v ozbíjanej rifllovej bunde. „A hocičo iné. Tí dôchodcovia sa vtedy nestážovali, to ti môžem povedať, bracho. Tak čo? Dohodneme sa?“

Prišlo mi zvláštne, že sa už niekto predou mnou ocitol v rovnakej situácii. Napadlo mi, že možno sa to isté udialo aj na minulom ročníku. Dohady som rýchlo hodil za hlavu a sústredil sa na prítomnosť. V tej sa mi sto eur za účasť v kvíze zdalo byť privysokou sumou. Minuloročný vyslanec z kaviarne Berlinka mal zrejme vyšší plat, alebo bol viac zúfalý.

„Za sto eur?“

„Tak sa normálne platí,“ bránil sa mladík s čírom. Nasadil som si okuliare a sklonil hlavu, keďže som prepočítaval, koľko by ma vyšiel celkový doplatok. Stálo mi to za to, *byť visible?* Pred tímlídom som to mohol

odprezentovať tak, že som zachránil situáciu a naša spoločnosť si mohla zachovať dobré meno. Pankáč si moje premýšľanie zrejme vyložil ako váhanie, lebo po chvíli dodal.

„Dobre, spravíme to za sedemdesiat eur.“

Zmätene som sa na neho pozrel.

„Do piče, tak za štyridsať eur, ale nižšie už nejdem.“ Súhlasne som prikývol.

„Ale za štyridsať nebudú žiadne prasačiny, jasné?“ zdôraznil so zdvihnutým prstom, ale vôbec som nechápal, čo tým myslí. Pokrčil som plecami a ozrejmil, že ide len o vedomostný kvíz. Medzitým k nám pristúpili jeho traja kamaráti, ktorí si zbalili fľaše do igelitiek a postavili sa za zjednávatela obchodu.

„Keď chcú niečo viac, nech si priplatia. Peňazí majú dost,“ povedal jeden z nich. „Sú to dôchodcovia.“

„Sú to pekné prasce, to ti poviem.“

Zneistel som, lebo takýto hrubý slovník mi prišiel cez čiaru.

„Nevšímaj si ho,“ usmial sa pankáč. „Včera to trochu prehnal a trepe. Bereme tých štyridsať, ale nečakaj, že spravíme všetko, čo nám povedia.“

„Ale musíte sa aj trochu zapájať,“ apeloval som na nich. „Dostanete predsa štyridsať eur.“

„Ti jebe?!“ skríkol na mňa strapatý pubertiak s pupákmi na tvári. „To je skoro ako zadarmo pre tých Nemcov.“

„Pre akých Nemcov?“ nechápal som. „Sú to Slováci.“

„Jaj, to sú naši, hej?“ sklamane vyriekol zjednávatel obchodu a otočil sa k trom kumpánom. Museli sa dobre poznať, pretože sa dokázali dohovoriť pohľadmi. Vyzeralo to, že všetci súhlasia, až na pubertiaka s vyrážkami. Po odsúhlasení sa červené číro otočilo znova ku mne. „Tak to spravíme za štyridsať, bracho. Budeme niečo robiť, ale oni sa budú len pozerat, jasné? To je naša podmínka.“

„Samozrejme,“ povedal som rozhodným hlasom. „Budú sa len pozerat.“

Nevedel som, čo presne myslia tým pozeraním, ale nemal som čas to s nimi riešiť, pretože som bol preč takmer pol hodinu. Ukázal som skupinke mladých ľudí, aby ma nasledovali a miernym poklusom ich dovedol ako krdel stratených duší do kaviarne Berlinka. Dvere sa otvorili a Ľudmila, ktorá postávala za stolmi s dôchodcami, na mňa vypúliła oči. Na jej reakciu som bol pripravený a miesto siahodlhého vysvetľovania som len pokrčil ramenami a povedal, že ulice sú prázdne. Nezostávalo jej nič iné, len zobrať to, čo bolo k dispozícii. Pozdravila predstaviteľov

mladšej generácie s igelitkami v rukách a pousádzala ich za stoly k seniorom. Tí sa doposiaľ zabávali na improvizovanom karaoke. Igor držal v ruke mikrofón a so zženšteným hlasom spieval známe dôchodcovské šlágre, zatiaľ čo ho dôchodcovia sprevádzali potleskom suchých dlaní. Vedomostný kvíz mohol začať.

Usadil som sa na prázdnu stoličku pri jednej zadnej skupinke a predstavil sa prísediacim starenkám. Ako prvá sa predstavila pani Kamila. Asi osemdesiatročná žena. Pôsobila milo. Po jej pravici sedela pani Ruženka, ktorá ku mne natiahla ruku. Jej stisk bol silný a jej obézna tvár pôsobila surovo. Neskôr mi prezradila, že sa počas života živila ako kuchárka v ženskej väznici. Chcela tým ospravedlniť svoju nevedomosť, pretože počas kvízu nebola schopná zareagovať ani na jednu z otázok. Treťou dámou, ktorá sedela po mojej ľavici, bola pani Irena. Pôsobila ako dáma z vyššej spoločnosti. Dokonca bola jediná vkusne namaľovaná a nemala vlasy sfarbené fialovým prelivom ako jej spoločníčky. Po chvíli sa však ukázalo, že je až moc premúdreňá. Vždy chcela odpovedať ako prvá, ale nevedela odpovedať. Počkala si teda kým zaznela z cudzích úst a potom len prikývla a dodala: „Vidíte, ja som to vedela.“

Zaplatení komparzisti sa ku mne neustále otáčali a pohľadom sa ma pýtali, čo to má všetko znamenať. Jeden z nich, sediaci na ľavom okraji, vytiahol zo žltej igelitky plastovú fľašu, nenápadne si z nej odpil a podal ju kamarátovi pri vedľajšom stole. Starčekovia túto výmenu nespozorovali. S dlaňami priloženými k ušiam sa snažili zachytiť kvízovú otázku. No všimla si to Ľudmila. Hneď na mňa vytočila krk a prebodla ma pohľadom plným bleskov. Fľaša však naďalej kolovala medzi stolmi. Nakoniec sa z pravej strany opäť vrátila k pôvodnému majiteľovi. Mladá generácia pankáčov bojujúca proti establishmentu alkoholovou závislosťou sa do odpovedí vôbec nezapájala. Naopak, dôchodcovia dokázali reagovať pomerne často a správne. Po niekoľkých kolách sa vyostrila rivalita medzi dvoma skupinami s najväčším počtom bodov. V jednej sedela nahnevaná organizátorka, v druhej zjednávatel' nášho spoločného obchodu. A zatiaľ čo ona bola tou aktívnou, bol on len tichým štatistom. Vo vedomostnom dueli paradoxne uspel práve jeho tím. Keď už mali starčekovia výhru vo vrecku, nechali mladíka s červeným čírom vybrať si kategóriu. Rozhodol sa pre Hudbu a z podkategórií si vybral Svetovú scénu.

Otázka znela: „Ako sa volal bubeník najznámejšej liverpoolskej kapely?“

Jeho bleskurýchla odpoveď bola: „Sid Vicious“.

„To nebol bubeník, ty kokot!“ upozornil ho nahnevane mladík s pu-

pákmi na tvári. Odpovedajúci sa na neho pozrel a bezradne rozpažil ruky, akoby poznal len to jediné meno. Pohľadom sa snažil vymaniť správnu odpoveď, no jeho kamarát z námestia len pokrčil plecami. Pozrel som na Ľudmilu, ktorá si končekmi prstov masírovala čelo.

„Neboli to Rolling Stones?“ zakričal tretí člen komparzu.

„Jebe ti?!“ znova zareagovala podráždene pupáková tvár. „Oni sú z Londýna.“

„Ako to vieš, do piče?“

„Však to vi každý, ne? Oni boli z Londýna a tamtí z Liverpoolu.“

„Volali sa Beatles,“ zapojil sa do hádky majiteľ fľaše.

„Kurva, niekto mi už povedzte, ako sa volal ten bubeník!“ dožadoval sa zjednávatel' za víťazným stolom. „Vyzerám pred nimi ako úplný jebo.“ Organizátorka si zahanbene schovala tvár do dlaní.

„Možno by sme to mohli ukončiť bez odpovede, keďže víťaza už máme,“ nespomalo navrhol moderátor kvízu. S vystrašeným pohľadom skontroloval zdravotný stav dôchodcov, či sa im z toľkých cudzích slov nezamotala hlava, no tí vyzerali, že sa na mladíkoch a ich hlúposti srdečne zabávajú. Na tvárach im žiarili protézové úsmevy.

„Ne!“ zahriakol Igor mladík s červeným čírom. „Musím odpovedať aspoň na jednu, boha.“ Otočil sa a ukázal na mňa. „Henten nám zaplatil za to, že aj niečo povíme.“

Zostal som zaskočený jeho obvinením. Veď to nebol môj nápad im za účasť platiť. Bol som len sprostredkovateľom. Želal som si, aby som v sebe našiel odvahu postaviť sa a oznámiť dôchodcom, že podplácanie má na tričku Ľudmila, avšak túto vlastnosť som v repertoári duševných schopností nemal. Preto som sa zaboril čo najhlbšie do stoličky. Túžil som s ňou splynúť a stať sa neviditeľným.

„Ale asi to ukončíme,“ zašepkal mimo mikrofón Igor. „Čo myslíš, Ľudka?“ Organizátorka sa postavila a rázne povedala: „Myslím si, že je čas to ukončiť.“

„Ale čoby. Nech len hádajú,“ zaprotestovala jedna stareňka. Okamžite sa jej dostalo podpory zo všetkých strán, dokonca aj od pani Ruženy, ktorá doposiaľ neprejavovala žiadnu aktivitu.

„Nie,“ zareagovala organizátorka, ktorej sa od zlosti rozpínali nozdry. „Máme časový sklz a musíme pokračovať v programe. Treba sa presunúť do Pistoriho paláca.“

„Presne tak,“ podporil ju zamestnanec tretieho sektora za mikrofónom.

Starčekovia sa však začali búriť a z ich umelých chrupov vychádzali

protestné nôty. Chceli, aby ich mladší kvízoví súkmeňovci dokončili to, čo začali. Asi im ich bolo ľúto, keďže videli ako sa snažia. Hlasným stareckým brblaním sa za nich postavili a presvedčili organizátorku, aby mladíci so zvláštnymi účesmi pokračovali v hádaní.

„Takže, ako sa volal bubeník Beatles?“ opýtal sa moderátor, ktorému sa už evidentne nechcelo pokračovať. „Dám vám minútu na odpoveď. A tentokrát vás poprosím bez tých podstatných slov.“

„Tak jak sa volal?“ pozeral prosebne na svojich kumpánov výberca otázky. Bolo na ňom badať isté zúfalstvo z vlastnej nevedomosti. „Peťo, ty to musíš vedieť. Ty chodíš do školy ešte. Čo ste sa tam o nich učili?“ „Nevim,“ skonštatoval porazenecky pupákový pankáč a očami posunul štafetu k najtichšiemu členovi bandy. Ten len pokrútil hlavou a otočil sa na ľavú stranu, kde si majiteľ fľašky dolieval vedomosti cez tekutinu v igelitke. Vôbec nepostrehol, že je na neho sústredená pozornosť všetkých prítomných. Roztrasene zazátkoval fľašu, potichu ju vsunul do plastovej tašky s logom potravinového reťazca a vrátil ju späť pod nohy. Potom sa obzrel na pravú stranu a zistil, že je centrom pozornosti. Okamžite ho vystrelilo. Nervózne sa zahryzol do popraskanej spodnej pery.

„Ty vieš ako sa volal, Andrej?“

Majiteľ fľaše zo seba s neistým hláskom vypustil slovo „Starr“. „Áno!“ zakričala nadšene pupáková tvár. „Ringo Starr, do piče.“

„Kto?“ opýtal sa odpovedajúci a postavil sa.

„Tak sa volá ten bubeník!“ hulákal pubertiak. „Zopakuj to!“

„Ringo Starr,“ zopakoval mladík s červeným čírom a moderátor stlačil klávesnicu na laptopu, ktorý na plátne zobrazil smejúceho sa člena legendárnych chrobákov z Liverpoolu.

„Správna odpoveď!“

Dôchodcovia odmenili pankáčov náruživým potleskom a nemotorne začali vstávať zo stoličiek. Lúčil som sa so spolusediacimi, keď som spozoroval, ako ku mne prichádza Ľudmila. Pri chôdzi nespokojne krútila hlavou. Chcel som rozlúčku so staršími dámami umelo naťahovať až do momentu, kým by ju neodtiahla nejaká organizačná povinnosť, no ona sa predo mňa ostentatívne postavila a s výraznou bradou mi naznačila, aby som ju nasledoval. S kajúcnyim výrazom som opustil hlúčik stareniek a prešiel s ňou do prázdnej časti kaviarne.

„Preboha, to koho si sem priniesol?“

„Mladých ľudí.“

„Opilcov?“

„Ale mladých.“

„Panebože, veď to bola kolosálna blamáž toto,“ dramaticky zabeďáka-
la organizátorka tak, aby ju bolo počuť. „Zničil si nám celý kvíz. Priviesť
sem týchto ľudí. To bolo nezodpovedné.“

„Ja? Veď to...“

„Prestaň sa vyhovárať, Ludwig!“

„Ale to ty si chcela...“

„Už ani slovo,“ nedovolila mi dokončiť. „Pokazil si celý kvíz!“

Nemohol som tomu uveriť. Veď to ona mala zabezpečiť mladých ľudí,
nie ja. Plnil som len jej príkazy a teraz chce všetko hodiť na mňa. Nevedel
som, ako reagovať, pretože som na niečo podobné nebol pripravený.
Prekvapene som sledoval rozpínajúce sa nozdry, ktoré nasávali vzduch,
aby ho premenili v klamstvá vychádzajúce cez ústa.

„Budem o tom informovať manažment, aby si vedel,“ oznámila s dla-
ňami zaborenými do bokov. „Priviedol si sem opilcov.“

Cítil som ako mi v spánkoch začala pulzovať krv. Dych sa zintenzívnil.
V útrobách som pocítil hnev. Roztvoril som ústa, aby som jej do tváre
vrhol pravdu, no v tom momente z pozadia zaznel hlások babičky, ktorá
k nám pricupitala s paličkou.

„Prepáčte, že vyrušujem. Iba by som vám chcela oznámiť, že sme po-
zvali tých chlapcov na obed do toho paláca.“

„Prosím?“ nechápavo sa opýtala Ľudmila.

„No, sme im vďační, že si našli na nás čas a vyzerajú byť hladní,“
povedala scvrknutá dáma a so starostlivým úsmevom dodala. „Sú takí
vychudnutí.“

„To nemôžeme,“ zaznelo rázne. „Porcie sú presne vypočítané.“

Starenka mávla kostnatou rukou. „Ale veď my už toho moc nenajeme.
Rozdelíme im z našich porcií. Veď sú iba štyria.“

Na to už odporujúca nemala čo povedať a oznámila starenke, že sa
musí ísť poradiť s Igorom. Organizátorka odišla. Ešte stále som sa triasol
od zlosti. Cítil som, ako mi po tvári steká pot.

„A s tebou sa čo deje?“ opýtala sa, keď si ma premerala.

Dal som si z tváre dole okuliare a prešiel si dlaňou po spánku, aby som
si utrel kropaje. Bol som stále zaskočený z predošlého výstupu kolegyne.
Prečo ma takto obvinila? Vedela, že som plnil iba jej rozkaz. Teraz sa všet-
ko snažila otočiť proti mne. Určite o akcii bude podávať správu manaž-
mentu. To nebude dobré pre moje povýšenie. Chcel som sa zviditeľniť,
ale nie takto.

„Si v poriadku?“

Prikývol som.

„Vyzeráš byť chorý.“

„Musím ísť len na vzduch,“ zamrmlal som, dal si na tvár okuliare a vydal sa k východu.

Po otvorení dverí ma oslepilo ostré obedné svetlo. Dúfal som, že Ľudmila sa upokojí a na svoje vyhrážky zabudne. Ved' sa zdalo, že starčekovia boli spokojní. Nikto sa predsa nestážoval. Vykročil som na ulicu a vtom ma strhol výkrik prichádzajúci z ľavej strany. Kým som sa stačil obzrieť, pohltila ma temnota, v ktorej sa všetko zastavilo.